

Prosa poètica com a experiment d'amor

'Barrancs de Fut i Lud' és el títol de l'obra guanyadora del Vicent Andrés Estellés. El barceloní Raimon Àvila hi uneix lírica i prosa a partir d'un llenguatge colorista i imatges gairebé surrealistes.

No és la primera vegada que la prosa poètica forma part dels escrits guanyadors del Vicent Andrés Estellés, un premi que, a banda de la seua ja profunda significació, està dotat amb 500.000 pessetes. Així, en diverses ocasions, la lírica narrada s'ha barrejat amb versos pròpiament dits en la història dels guardons. Però la novetat d'enguany és que el text premiat és estructurat completament en prosa poètica, sense versos, fins i tot dividit per capítols, com si d'un relat llarg es tractara. I d'algun manera, *Barrancs de Fut i Lud* és un relat, però el fil narratiu és compost per un engranatge d'imatges connexes que el converteixen en una serp emocional disposada a ser fagocitada pels sentits del lector.

'Barrancs de Fut i Lud' és estructurat completament en prosa poètica. Fins i tot està dividit en capítols, com si d'un relat llarg es tractara.

L'autor és Raimon Àvila, secretari de l'institut de Teatre de Barcelona. La formació dramàtica l'ha empenyat a escriure obres teatrals, com ara *Home perplex*, peça amb la qual va rebre un accèssit en una edició del premi Ignasi Iglesias.

El seu món interior, però, ha trobat en l'expressió poètica l'autopista per vehicular records, incerteses i convulsions a les qual la dramaturgia no pot atendre amb la mateixa complexitat. Àvila va guanyar la Viola d'Or als últims Jocs Florals, guardó que confirma ja el seu interès per concretar la investigació poètica de la passió i les seues conseqüències. I si alguna cosa ha decantat la balança del ju-

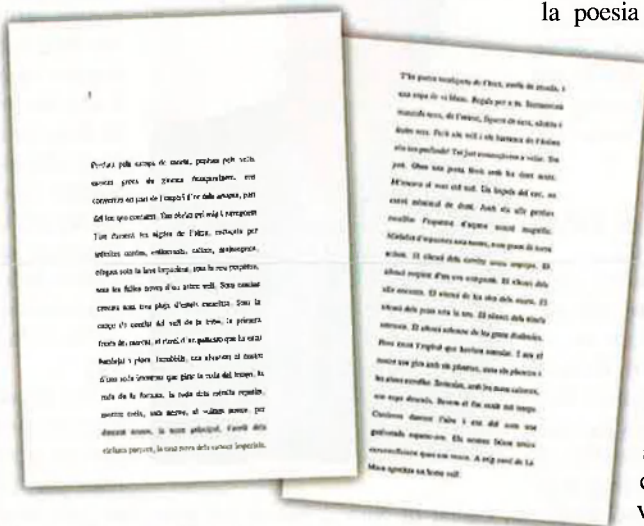
rat dels premis Vicent Andrés Estellés (format per Josep Ballester, guanyador de l'any passat, Feliu Formosa, Pere Gimferrer, Salvador Jàfer i Miquel de Palol) a considerar la recreació d'Àvila, és el seu abocament a la innovació lingüística. En opinió de Salvador Jàfer, "el llenguatge de *Barrancs de Fut i Lud*

ens abracem al centre d'una roda immensa que gira: la roda del temps, la roda de la fortuna, la roda dels miralls repetitius, mentre creix, sota nostre, al voltant nostre, per damunt nostre, la torre principal, l'anell dels elefants porpres, la casa nova dels eunucs imperials."

L'obra és una zona sísmica on s'observen els distints aspectes de la poesia amorosa com a causa i efecte. "Troblem una reflexió apassionada que es barreja amb distintes apreciacions personals per a indagar sobre la imatge i l'experiència íntima", diu Jàfer. Ell considera emparentada la prosa poètica d'Àvila amb la d'autors com Saint John Perse, "qui explorava a través de la lírica els grans temes amorosos, tel·lúrics o còsmics." Una semblant visió en cinemascop dels més distints universos on es forja l'ànima que s'intueix en les lletres d'Àvila.

El jurat ha volgut destacar dues obres finalistes. Es tracta de *Contra el desig*, de Ramon Ramon, i *Brases*, de Ramon Guillem, obres de plenitud de dos dels poetes de més lúcida expressió de l'actual lírica en català. La primera és una història de desamor reflectida en un to molt sostingut, i la segona, un concentrat descens cap al fet pur d'estimar. Totes tres obres beuen d'una font comuna: la revisió de la repercussió de l'amor i dels seus dimonis en la vida quotidiana.

Joan M. Oleague

està carregat de poètica innovadora, amb unes reminiscències que podríem aproximar a la força i l'experimentació de la lírica surrealista".

L'impacte sensual i descriptiu es plasma en fragments com aquest: "ens obrim pel mig i naveguem l'un damunt les aigües de l'altre, enllaçats per infinites cordes, enlluernats, callats, desintegrats, ofegats sota la lava impacient, sota la neu perpètua, sota les fulles noves d'un arbre vell. Som camins creuats sota una pluja d'estels escairlata. Som la cançó de comiat del vell de la tribu, la primera fruita del mercat, el rímel d'un pallaso que ha estat bandejat i plora. Immòbils,